

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдєєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 9 (228)
ВЕРЕСЕНЬ
2023 РОКУ

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ ВІДЗНАЧИВ 30-РІЧЧЯ ЧЕРГОВИМ ВЕЛИКИМ ВИПУСКОМ СТУДЕНТІВ

«З Божої ласки сьогодні маємо 71 випускника», — цими словами розпочав церемонію випуску ректор Київського Біблійного інституту Олександр Довиденко.

Цей випуск по-своєму особливий, адже Київський Біблійний інститут відзначив 30-ту річницю з часу заснування. Перша частина випуску була

присвячена історії КБІ, з якою ознайомив присутніх Олександр Довиденко. Старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок привітав усіх онлайн, наголосивши на важливості триматися Божого Слова, щоб і надалі звершувати своє служіння.

Розповідь про співпрацю місіонерів Асамблеї Бога США та Української Церкви Християн Віри Євангельської супроводжувалася підбіркою історичних фото. Початок спільної діяльності відкрив можливість для якісного навчання служителів місцевих церков.

Онлайн-привітання виголосили перші два ректори КБІ — Сергій Озеруга, Віктор Прохор, а колишні ректори Віктор Шевчук та Сергій Манелюк завітали особисто. З відеопривітанням звернувся до присутніх Раулі Лехтонен, служитель із Скандинавії, який уже багато років співпрацює з КБІ у підготовці служителів.

Промовці згадували про різні програми КБІ, про співпрацю з департаментами УЦХВЕ та обговорювали плани на майбутнє.

І знову звучали слова вітання — старшого пресвітера Волинського обласного об'єднання УЦХВЕ Михайла Близнака, членів Ради директорів КБІ Андрія Мартинова та Віталія Зозулі. Від імені студентів першого набору промовляв пастор церкви Ігор

Скоць, від Департаменту освіти вітальне слово виголосив Богдан Галюк, від Департаменту жіночого служіння — Оксана Маліщук.

Привітали присутніх пастор церкви «Спасіння» Микола Климчук, на базі якої функціонує Волинська філія КБІ, заступник відповідального за освіту у Волинському об'єднанні Микола Волков та директор Волинської філії КБІ Віктор Котяш.

Серед гостей свята було багато служителів УЦХВЕ — випускників КБІ минулих років. Наприкінці першої частини свята голова Ради директорів КБІ Михайло Паночко звершив молитву за всіх працівників Київського та Волинського офісів КБІ.

Друга частина — то був, власне, випуск. Понад сімдесят активних служителів стали випускниками закладу цього року. Це 22 бакалаври пасторського служіння та християнської педагогіки, 4 бакалаври церковного служіння і 28 молодших бакалаврів церковного служіння Волинської філії, 1 випускник євангелізаційного служіння та 16 випускниць жіночого служіння.

Завдяки онлайн-трансляції з місця події на церемонії вручення дипломів могли побувати всі охочі.

Від студентів бакалаврату КБІ промовляв Богдан Субботський, від групи сестер жіночого служіння — Віта Головач, від молодших бакалаврів Волинської

філії — Давид Дацький. Усі вони підкресливали цінність процесу навчання і дякували Богу за можливість навчатися в КБІ.

На завершення свята почесний єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко поділився словом і помолився за випускників та гостей.

Упродовж свята співом щиро служила сім'я Біликів. Закінчилося свято спільною фотосесією та частуванням від церкви «Спасіння».

Євгеній Арешкін.

«МИ ТУТ, ЩОБ ЗАСВІДЧИТИ ПОВАГУ Й ВДЯЧНІСТЬ ЦЕРКВИ ТА ВСЬОМУ ПОЛЬСЬКОМУ НАРОДУ», — АНАТОЛІЙ КОЗАЧОК

Старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок у п'ятницю, 22 вересня, взяв участь у пасторській конференції Церкви п'ятдесятників Республіки Польща у Варшаві

Звертаючись до учасників конференції, на яку прибуло понад 200 пасторів та служителів польської Церкви, старший єпископ УЦХВЕ описав стан церковного життя та служіння п'ятидесятницьких громад України. Зокрема Анатолій Козачок поділився свідченнями надзвичайної Божої дії та поблагословив польську Церкву в молитві.

«Ми тут, щоб засвідчити повагу й вдячність Церкві та всьому польському народу», — зазначив він.

«Можете завжди розраховувати на нас, бо ми не лише брати в Христі, але й маємо спільну історію п'ятидесятницького пробудження», — підкреслив старший єпископ Марек Камінський, очільник польської Церкви.

Chve.org.ua.

ЛІДЕРКИ ОБЛАСНИХ КОМАНД ДЕПАРТАМЕНТУ ЖІНОЧОГО СЛУЖІННЯ УЦХВЕ ПРОВЕЛИ ЗУСТРІЧ ДЛЯ ОБНОВЛЕННЯ ТА ОСНАЦЕННЯ НА СЛУЖІННЯ

22-25 вересня у мальовничому містечку Брюховичах поблизу Львова пройшла лідерська зустріч обласних команд Департаменту жіночого служіння УЦХВЕ.

«Ми живемо в складний час, коли темрява прагне знищити якомога більше життів. Тому одна з наших цілей — навчити й спорядити лідерок жіночого служіння, які, дослухаючись до Божого голосу, нестимуть світло і радість зажуреним серцям», — каже директорка департаменту Людмила Бендус.

У перший день конференції сестрам

служили почесний старший єпископ УЦХВЕ Михайло Паночко, який надихнув їх бути мудрими та мужніми молитовницями, і старший пресвітер Львівського обласного об'єднання УЦХВЕ Володимир Якимів.

Другий і наступні дні лідерські курси викладали спікерки Людмила Бендус, Оксана Маліщук та Олеся Банах. У суботу мали надзвичайно корисний курс та практичні заняття з командотворення, а також зустріч для лідерок жіночого служіння обласних об'єднань. У неділю, 24 вересня, послужити сестрам прийшов перший заступник старшого єпископа Віталій Яцюк.

Chve.org.ua.

ЯКБИ НАВІТЬ АНГЕЛ З НЕБА...

За царювання Єровоама «чоловік Божий прийшов за Господнім словом із Юди до Бет-Елу» (1 Цар. 13:1). Він звернувся до жертвника, при якому стояв Єровоам, щоб кадити, із невітнішим пророчим словом. Цареві не до вподоби було сказане слово, тому він «простяг руку свою від жертвника, говорячи: «Схопіть його!». І всохла рука йому, яку він простяг до нього, і він не міг вернути її до себе... цар відповів і сказав до Божого чоловіка: «Умилостив лице Господа, Бога твого, і помолися за мене!». І чоловік Божий умилостивив Господнє лице, і царська рука вернулася до нього, і була, як перед тим...» (1 Цар. 13:4-6).

Цар не порахувався з пророком, не визнав його, повіявся зверхньо. І Бог заступився за Свого посланця, вразивши руку царя, який здійняв її проти слуги Божого. За благанням пророка рука була зцілена. Після цього Єровоам зрозумів, із ким має справу. Тоді «сказав цар до Божого чоловіка: «Увійди зо мною до дому й попоїж, і я дам тобі дара! А чоловік Божий сказав до царя: «Якщо ти даси мені пів дому свого, — не ввійду я з тобою, і не їстиму хліба, і не питиму води в цьому місці!..» Бо так наказано мені за словом Господнім, говорячи: Ти не їстимеш хліба, і не питимеш води, і не вернешся дорогою, якою пішов!». І пішов він іншою дорогою, і не вернувся тією дорогою, що нею прийшов до Бет-Елу» (1 Цар. 13:7-10).

Цар, який припрошував пророка увійти в його дім та сісти з ним до столу, уособлює можновладців, людей впливових, авторитетних, заможних, знатних, які можуть чимось зацікавлювати, приваблювати, впливати на нас. Пророк був готовий до такої спокуси і з легкістю протистояв їй, заявивши,

що навіть половина царського дому не змусить його сісти за стіл із царем.

У Бет-Елі був старий пророк. «І прийшли його сини, і розповіли йому про ввесь чин, що він говорив до царя, і оповіли їх своєму батькові. І промовив до них їхній батько: «Де ж та дорога, якою він пішов?». А його сини бачили ту дорогу, якою пішов Божий чоловік, що прийшов був з Юди. І сказав він до синів своїх: «Осідлайте мені осла!». І вони осіддали йому осла, і він сів на нього. І поїхав він за Божим чоловіком, і знайшов його, як сидів під дубом. І сказав він до нього: «Чи ти той Божий чоловік, що прийшов з Юди?». А той відказав: «Я». І сказав він до нього: «Іди зо мною до дому та з'їж хліба!». А той відказав: «Не можу вернутися з тобою та ввійти з тобою, і не їстиму хліба, і не питиму води з тобою в цьому місці! Бо було мені сказане за словом Господнім: Не їстимеш хліба й не питимеш там води, і не вернешся тією дорогою, якою ти йшов!» (1 Цар. 13:11-17).

Втомлений і зголоднілий пророк відпочивав під дубом. До нього підійшов чоловік, в якому не було нічого особливого. Та от несподіванка: «А той відказав

йому: «І я пророк, як ти! А Ангол говорив мені за Господнім словом, кажучи: Заверни його з собою до дому свого, і нехай він їсть хліб і нехай п'є воду». Він же говорив йому неправду! І він вернувся з ним, і їв хліб у його домі та пив воду» (1 Цар. 13:18-19).

Божий чоловік умів чути голос Бога, але здався перед спокусою, замаскованою під слово від Нього. І слово Господа, яке він безпосередньо чув раніше, відійшло на задній план.

«І сталося, як сиділи вони при столі, то було Господнє слово до пророка, що вернув його. І він кликнув до Божого чоловіка, що прийшов з Юди, говорячи: «Так сказав Господь: Тому, що був ти неслухняний Господнім наказам, і не додержував тієї заповіді, що наказав тобі Господь, Бог твій, і ти вернувся, і їв хліб та пив воду в місці, про яке Він говорив тобі: Не їж хліба й не пий води, то не ввійде твій труп до гробу батьків твоїх!». І сталося, як той поїв хліба та напився, то він осідлав йому осла, тому пророкові, що він вернув його. І той подався, та спіткав його на дорозі лев, та й забив його. І був кинений труп його на дорозі, а осел стояв при ньому, а той лев стояв при трупі» (1 Цар. 13:20-24).

Так прикро завершилось життя пророка, через якого раніше говорив Господь. Від Божого чоловіка вимагалось єдине — дотриматися обмежень, які для нього встановив Бог. Нічого нового, як і для нас сьогодні.

Бог обмежив перших людей в єдиному — щоб вони не їли з дерева пізнання добра і зла. Цим Адам і Єва мали показати покору перед Ним як своїм Господом.

Чудовим прикладом обмеження своїх бажань є пророк Даниїл: «І поклав Даниїл собі на серце, що він не оскверниться їжею царя та питвом, що той сам його пив...» (Дан. 1:8).

Життя християнина не може бути свавільним, для нього не існує вседозволеності. Віруючій людині потрібне самовладання.

Християнин, як правило, готовий протистояти видимій спокусі. Небезпека часто може прийти зовсім з іншого боку. Багато людей мають тільки вигляд благочестя, граючись у церкву. І стають найбільшою небезпекою для справжніх християн, бо легко входять до них у довіру. І зводять людей, ще не навчених слухати голосу Бога і Його розпізнати. Для таких слово пророка більш вагоміше, аніж Святе Письмо, хоча апостол Павло прямо казав: «І ми маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці...» (2 Петр. 1:19).

Бог сказав пророкові не вертатися тією ж дорогою назад. Так і ми не можемо повертатися до попереднього способу життя, триматися за минуле, оглядатися назад. Спостерігаючи за християнами, які поверталися на стару дорогу, дослухаючись до інших вчителів, апостол Павло наголошував, що в питаннях віри і послуху Божові потрібно бути розсудливими та обережними: «Але якби й ми або ангол із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, — нехай буде проклятий!» (Гал. 1:8).

Чути голос Бога, знати Його Слово, мати тверді переконання і не поступатися ними — для нас це залишається головною передумовою покорі перед Господом, якої Він чекає найбільше.

Ігор Кроцук.

У ЛЬВІВСЬКІЙ ЦЕРКВІ «ГОЛГОФА» ВІДБУВСЯ ДЕНЬ ПОДЯКИ

У церкві «Голгофа» у Львові щорічно восени святкують День подяки. Цьогоріч на святковому богослужінні 24 вересня зібрались декілька сотень людей.

У проповідях, піснях та декламаціях присутні дякували Богу за врожай, життя та спасіння. Хор виконав пісню українського автора Володимира Хлисти «Дякуйте Господу, добрий бо Він». Члени церкви також прикрасили зал фруктами, овочами та квітами.

«Якби не Господь, ми б не бачили цих плодів. Так, звичайно, ми працювали, прикладали старання, зусилля, але якби Господь не послав сонце, дощ та вітер, воно б не зросло», — зазначив пастор церкви «Голгофа» Володимир Кравчишин.

Присутні звернулись в молитві до Бога з подякою за Україну та захисників і проханням про охорону над ними.

Додамо, що історія святкування Дня подяки пов'язана з англійськими переселенцями, які в 1620 році шукали кращого життя на Американському континенті,

де їх спіткала сувора зима, і багато з них не вижили. Коли настала весна, корінні мешканці навчили європейців обробляти землю та вирощувати врожай. Відтак у 1621 році на честь зібраного врожаю влаштували перше святкування Дня подяки.

Відтоді щороку у четвертий четвер листопада в США святкують День подяки. Американські сім'ї зустрічаються за святковим столом, щоб з'їсти запечену індичку та подякувати Богу за все, що мають. В Україні День подяки громади УЦХВЕ святкують кожної осені.

«Сихів медія».

МАЙЖЕ 120 ДИТЯЧИХ ПРАЦІВНИКІВ ВАРАСЬКОГО РАЙОНУ НАВЧИЛИСЯ БУДУВАТИ УРОКИ ЗА НОВОЮ МЕТОДИКОЮ

У с. Полиці Вараського району на Рівненщині 16 вересня пройшов навчальний семінар для вчителів недільної школи та тих, хто хоче вчителем стати. На семінарі презентували метод праці з дітьми у складних умовах. Основна ціль цього методу — так викласти біблійну історію, щоб торкнутися емоцій і почуттів дитини та змінити її. Тому і назва його — «Модель преображення».

Учасниками семінару були 116 братів і сестер із 21 церкви району. Викладали матеріал декан факультету християнської освіти Рівненської духовної семінарії Інна Алконова та її команда. Місцева церква створила прекрасну й затишну атмосферу, розбивши на своїй території великий намет, який вмістив усіх охочих навчатися, а також подбала про смачний обід.

Навчальний день був дуже насиченим, цікавим та плідним. Адже всі учасники були задіяні, виконували практичні завдання та пробували складати макет уроку за новою методикою.

Щиро сподіваємося, що посіяне зерно науки впало на добру землю і дуже швидко проросте та принесе плід.

Олександр Геніш.

ІЗ СЕРЦЕМ СЛУГИ

Коли апостол Павло прибув у Дервію та Лістру, то «був там один учень, на ім'я Тимофій, син наверненої однієї юдеянки, а батько був геллен. Добре свідectво про нього давали брати, що були в Лістрі та в Іконії. Павло захотів його взяти з собою, і, взявши, обрізав його через юдеїв, що були в тих місцях, бо всі знали про батька його, що був геллен» (Дії 16:1-3). Ось так відбулася зустріч уже на той час відомого слугителя Божого з Тимофієм, який згодом став його співпрацівником, постійним супутником у праці для Господа.

Павлові стало відомо, що Тимофій користується високою повагою у тамтешніх християн. Оскільки юдеї знали, що батько Тимофія — геллен, він покійно погодився, щоб апостол Павло обрізав його за Законом Мойсеевим, аби юдеї не спокушалися його язичницьким походженням.

Із Благую Вісткою про Царство Боже Павло пішов містами й селами, і разом із ним — Тимофій, про якого він казав згодом: «Ти ж пішов услід за мною наукою, поступованням, заміром, вірою, витривалістю, любов'ю, терпелістю, переслідуваннями та стражданнями, що спіткали були мене...» (2 Тим. 3:10-11). Апостол говорив про свого

послідовника як про надійну людину, вірну за всіх життєвих обставин.

Тимофій мав добрі передумови, щоб стати ефективним слугителем церкви. Він не розгубив Божої науки, якої був навчений з юних літ: «А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти. І ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса» (2 Тим. 3:14-15). В особі Павла він набув ще одну близьку людину, яка стала для нього духовним молитовним щитом.

Зустріч із Павлом подарувала йому новий рівень пізнання Бога, духовних сил та можливостей у служінні — він отримав дар Святого Духа. Апостол мав велику радість від спільності з таким учнем: «Дякую Богові, Якому служу від предків чистим сумлінням, що тебе пам'ятаю я завжди в молитвах своїх день і ніч. Я бажаю побачити тебе, пам'ятаючи сльози твої, щоб наповнитись радістю. Я привожу на пам'ять собі твою нелицемірну віру, що перше була оселилася в бабі твоїй Лойді та в твоїй матері Евнікій; певен же я, що й у тобі вона оселилась. З цієї причини я нагадую тобі, щоб ти розгрівав Божого дара, який у тобі через покладання рук моїх» (2 Тим. 1:3-6).

В атмосфері християнського виховання Тимофій виріс добрим, чутливим, з відкритим для інших серцем. Він вирізнявся особливою щирістю, відвертістю, які є одними з найголовніших ознак справжньої віри. Тому Павло міг упевнено заявляти, що вона «оселилася» в Тимофієві.

Апостол звертався у своїх листах до Тимофія як до «щирого сина за вірою» (1 Тим. 1:1-2), «сина

улюбленого» (2 Тим. 1:2). Він називав його «мій співробітник» (Рим. 16:21). У цих словах — глибока душевна і духовна єдність людей різних поколінь, які разом виконують велике Боже доручення.

Павло був переконаний в його незрадливості та надійності, тому й спонукував до переможної духовної боротьби: «Цього наказу я передаю тобі, сину мій Тимофіє, за тими пророцтвами, що про тебе давніше були, щоб ними провадив ти добру війну, маючи віру та добре сумління...» (1 Тим. 1:18-19). Під керівництвом досвідченого апостола Тимофій виріс у вірного слугителя Божого. Павло прозив про нього: «Коли ж прийде до вас Тимофій, то пильнуйте, щоб він був безпечний у вас, бо діло Господнє він робить, як і я. Тому то нехай ним ніхто не погорджує, але відпровадьте його з миром, щоб прийшов він до мене, бо чекаю його з братами» (1 Кор. 16:10-11).

Духовний наставник дбав, щоби в круговерті спокус та випробувань служіння Тимофія не зазнало руйнування, тому й застерігав: «Не занедбуй благодатного дара в собі, що був даний тобі за пророцтвом із покладання рук пресвітерів» (1 Тим. 4:14).

Павло міг завжди покладатися на молодого слугителя. «Надіюся в Господі Ісусі незабаром послати до вас Тимофія, щоб і я зміцнів духом, розізнавши про вас. Бо я одномудця не маю ні одного, щоб щиріше подбав він про вас. Усі бо шукають свого, а не Христового Ісусового. Та ви знаєте досвід його, бо він, немов батькові син, з мною служив для Євангелії. Отже, маю надію негайно послати цього, як тільки довідаюся, що буде зо мною» (Філ. 2:19-23).

В іншому листі апостол пише: «Тому то, не

стерпівши більше, ми схотіли зостатися в Атенах самі, і послали Тимофія, нашого брата й слугителя Божого в Христовій Євангелії, щоб упевнити вас та потішити в вашій вірі, щоб ані один не хитався в цій горі. Самі бо ви знаєте, що на те нас призначено. Бо коли ми були в вас, то казали вам наперед, що маємо страждати, як і сталося, і знаєте ви. Тому й я, не стерпівши більше, послав довідатись про вашу віру, щоб часом спокусник вас не спокусив і труд наш не стався б даремний. А тепер, як вернувся від вас Тимофій і приніс нам радісну звістку про вашу віру та вашу любов, і що завжди ви маєте добру пам'ять про нас, і бажаєте бачити нас, як і ми вас, через те ми потішилися, браття, за вас, у всякому горі та в нашій нужді, ради вашої віри. Бо тепер ми живемо, якщо в Господі ви стоїте!» (1 Сол. 3:1-8).

У листах до християнських громад Павло ставить Тимофія в один ряд із собою як співслужителя, співавтора послань: «Павло, з волі Божої апостол Христа Ісуса, та брат Тимофій, до Божої Церкви в Коринті, з усіма святими в цілій Ахаї, благодать вам і мир від Бога Отця нашого й Господа Ісуса Христа... Син Божий Ісус Христос, що ми Його вам проповідували, я й Силуан, і Тимофій...» (2 Кор. 1:1-19).

«Хто з вас бути першим бажає, нехай буде всім за раба» (Мр. 10:44), — навчав Своїх учнів Ісус Христос. Цей дух покори і смирення яскраво проглядається у стосунках Тимофія з його учителем та духовним наставником апостолом Павлом. Чи не тому він став одним із найвпливовіших слугителів Церкви не тільки за часів апостолів, але й за всю її історію.

I. K.

У КИЄВІ ОБГОВОРИЛИ РЕФОРМУ ДУХОВНОЇ ОСВІТИ, ВНУТРІШНЮ СИСТЕМУ СЕРТИФІКАЦІЇ ТА ПРОФЕСІЇ МАЙБУТНЬОГО

19 вересня у Києві відбулася нарада старшого єпископа УЦХВЄ Анатолія Козачка, його першого заступника Віталія Яцюка із ректорами вищих духовних навчальних закладів братерства. Захід пройшов на базі Євангельського теологічного університету.

У центрі обговорення була реформа освітнього процесу. Зокрема Анатолій Козачок приділив особливу увагу питанню неперервності в освіті — це коли християнська освіта є послідовною та сертифікується починаючи від недільної школи (оглядові предмети) і завершуючи вищими духовними навчальними закладами (фахові, спеціалізовані предмети).

«Наше бачення — щоб християнське навчання велося за однією логікою: дитяча освіта, підліткова, молодіжна та доросла освіта. Складовими всіх програм мають стати такі елементи, як стресостійкість, душеопікунство, патріотичність. Наше завдання — виховати наступне

покоління, яке захоче служити Богові усвідомлено», — підкреслив Анатолій Козачок.

За його словами те, що ми закладемо в освіту нині, ми й матимемо через п'ять років. А якщо не зробимо змін, пожемо кризу.

На думку старшого єпископа, сьогодняшній час закласти в християнську освіту нові спеціалізації — такі, як адміністратор, бухгалтер, прес-секретар тощо.

Підтримав цю ідею і Віталій Яцюк. Він серед іншого повідомив, що у вищих братерства наразі навчається більше тисячі студентів.

Директор освітнього департаменту Віктор Вознюк подякував керівництву УЦХВЄ за відкритість до освіти та актуальні ініціативи. Він також схвально сприйняв ідею Анатолія Козачка про створення нового християнського університету.

За результатами наради було створено робочу групу, що працюватиме над навчальними програмами та забезпеченням неперервності в освіті. До неї увійшли Віктор Вознюк, Василь Малик, Лариса Мурах та Іван Білик, відповідальним за роботу групи призначили Віталія Яцюка.

Chve.org.ua.

У СЕЛІ МИРНОМУ НА ХАРКІВЩИНІ ВІДСВЯТКУВАЛИ 30-РІЧЧЯ НЕДІЛЬНОЇ ШКОЛИ

У селі Мирному Богодухівського району на Харківщині недільна школа церкви ХВЄ відсвяткувала своє 30-річчя. Урочистість відвідали численні гості, серед них перші випускники, пастор місцевої громади Павло Гончаров та старший пресвітер обласного об'єднання УЦХВЄ Ілля Герасим.

Свідченнями про те, як усе починалося, поділилися ті, хто був біля самих початків. Серед них — вчителька Світлана Лобойко, яка на той час працювала сама, з благословення та за підтримки пастора Павла Івановича Гончарова та його дружини Лідії Іванівни. Ще надавала підтримку сім'я Світличних — Валентина Василівна та Борис Петрович.

«Це і була наша команда, — розповідає Світлана Лобойко. — Я

відповідала за Слово Боже, а вони допомагали в організаційних питаннях. Постійно відвідували школу 30 дітей. А влітку приїжджали діти з міста».

Коли діти в недільній школі покалися і виявили бажання служити Господу, церковна громада купила стару хатинку, де віряни регулярно збиралися, провадили євангелізаційні служіння. І будували новий дім молитви.

Відтак завдяки служінню

недільної школи утворилася п'ятидесятницька громада в самому Мирному (раніше там не було церкви), а також у Краснокутську, Качалівці та Пархомівці.

Протягом усього часу проводяться євангелізаційні заходи. Четверо з випускників школи поїхали вчитися до Київського біблійного інституту. Бог почав підіймати молодь села і щедро благословив їхню служіння.

«Така сама недільна школа була і в селищі Шарівці, тут теж дітей було понад тридцять. Я паралельно була вчителькою і в Шарівці, — пригадує Світлана Василівна. — Було важко, але, слава Богу, справлялися».

На сьогодні в Шарівці три диякони, два вчителі недільної школи, колишні її випускники. Завдяки служінню недільної школи зросло багато слугителів і пасторів, які досі активно служать Богу. Це пастори Олександр Гончаров, Петро Лобойко, Роман Світличний, Олексій Лисенко, диякони Олександр Світличний, Сергій Світличний, брати Петро та Микола Світличні.

Свято вишло дуже урочистим та по-сімейному теплим. Усі промовці висловлювали щирі подяки Богові за недільну школу. А на закінчення здійснили молитву, закликаючи Боже благословення на недільну школу і надалі.

Ірина Ольшанська.

НА КИЇВЩИНІ ЩЕ ОДНА ГРУПА ПРОЙШЛА НАВЧАННЯ ЗА ПРОГРАМОЮ «ЗЦІЛЕННЯ ДУШЕВНИХ РАН»

22 вересня завершився п'ятиденний курс кризового консультування за програмою Українського Біблійного товариства «Зцілення душевних ран». Це вже друга група, навчання якої стало можливим завдяки співпраці Київського Біблійного інституту та Українського Біблійного товариства.

Висловлюємо щирі вдячність фінській п'ятидесятницькій церкві з міста Борова, яка у ці важкі дні молиться і підтримує Україну!

Програма «Зцілення душевних ран»

навчає приносити перед Богом свої сердечні переживання, розуміти людей із душевними травмами, допомагає освоїти методику групової терапії для тих, хто пережив різні потрясіння. Складно переоцінити важливість такого навчання, враховуючи, що в Україні вже другий рік триває війна.

У процесі короткої церемонії вручення сертифікатів студенти дякували Богу, спонсорам та організаторам навчання, яке, безумовно, стане великою допомогою у їх подальшому служінні.

Наприкінці церемонії вручення сертифікатів була звершена особлива молитва вдячності Богу за подарований час навчання та прохання Божої благодаті у зціленні людських сердець. «Я радий, що ви могли отримати необхідне спорядження, яке допоможе бути інструментом у руках цілющої благодаті Господа», — відзначив ректор Київського Біблійного інституту, Олександр Довиденко.

ЛЮДИНА, ЯКА ВВАЖАЛА СЕБЕ БОГОМ

Одного разу цар Навуходоносор, ходячи кімнатами свого царського палацу, роздумував: «Чи ж це не величний Вавилон, що я збудував його на дім царства міццю потуги своєї та на славу моєї пишноти?» (Дан. 4:27). Не встиг він промовити ці слова, як з неба пролунав голос: «Тобі говорять, царю Навуходоносоре: Оце царство відходить від тебе!

І від людей тебе відлучать, і з польовою звіриною буде пробування твоє, тобі дадуть на їжу траву, як волам, і сім часів перейдуть над тобою, аж поки не пізнаєш, що над людським царством панує Всевишній, і дає його тому, кому хоче» (Дан. 4:28-29).

Тут же Навуходоносора вразила хвороба, яка перетворила його на подобу звіра. Він вирушив у поле (можливо, у сад при палаці), де «ів траву, як воли, і його тіло зрештучалося з небесної роси, аж його волос став великий, як пір'я орлине, а його пазурі як у птахів» (Дан. 4:30).

Коли до царя повернувся розум, він визнав, що своїм успіхом зобов'язаний Богові, і сказав: «Тепер я, Навуходоносор, хвалю й звеличую та славлю Небесного Царя, що всі чини його правда, а дорога його правосуддя, а тих, хто ходить у гордошах, він може понизити» (Дан. 4:34).

Новозавітним двійником Навуходоносора є Ірод Агріппа I.

Іродова сім'я

Він був людиною, яка вважала себе богом, бо виріс у сім'ї, де кожен вважав себе богом. Життя і доля членів сім'ї Іродів увесь час перетиналася з життям Ісуса і його перших учнів.

У Новому Завіті згадується щонайменше одинадцять членів сім'ї Іродів, і десятеро з них — поіменно. Слово «Ірод» було не лише ім'ям, але й титулом. Наш огляд починається з Ірода Великого, діда Ірода Агріппи I. Ірод Великий (званий у Писаннях просто Іродом; див. Лк. 1:5) більше відомий як Ірод, який наказав убити

усіх немовлят, коли народився Ісус (Мт. 2:1-19). Він був ідумеєм, нащадком Ісава. Свого часу ідумеїв перемогли юдейські борці за свободу, так звані Маккавеї, після чого чоловіків ідумеїв змусили прийняти обряд обрізання. Тільки при найбільшій уяві ідумеїв можна було назвати юдеями або юдейськими прозелітами. Проте шлюб Ірода привів його в юдаїзм: одна з його десяти дружин, Маріамна, була юдейкою і походила з царського роду маккавейських героїв.

Ще молодим Ірод Великий став правителем Галилеї. Поступово йому була довірена більша територія і нарешті дарований титул царя. Він не користувався популярністю серед юдеїв, але клан іродіян утвердився як у релігійній, так і в політичній сферах (Мт. 22:16; Мр. 3:6, 12:13).

В Ірода була пристрасть до будівництва, і найбільшим його досягненням стало відновлення храму в Єрусалимі. Його характерною рисою був панічний страх перед політичними ворогами. Боячись популярності сім'ї Маккавеїв, він систематично знищував їх, не пощадивши навіть своїх двох синів, які народилися від Маріамни. (Коли людина здатна вбити власних синів, не варто дивуватися, що вона вбиває чужих). Згодом він убив і Маріамну, ймовірно, єдину дружину, яку

по-справжньому кохав.

Ірод Великий правив тридцять сім років, померши від ганебної, невиліковної хвороби (про його смерть згадується в Мт. 2:19-20). Після його смерті підвладну йому територія Рим поділив на чотири частини, кожною з яких управляв тетрарх (правитель четвертої частини царства). Троє синів Ірода Великого (дядька Ірода Агріппи I) отримали по частині, а четверту віддали якомусь Лісанію, що не належав до роду Іродів (Лк. 3:1).

Архелай, був поставлений тетрархом над Юдеєю, Самарією та Ідумеєю (Едомом). Він відрізнявся запальною вдачею. Побоюючись Архелая, Йосип і Марія з Ісусом не повернулися до Вифлеєму, який лежав на території Архелая, але пішли до Назарету, у Галилею (Мт. 2:19-23). Жорстоке поводження Архелая з юдеями стало причиною того, що він був засланий у Галію в 6 р. Р. Х. А для управління територією Рим став призначати своїх прокураторів (п'ятим з яких був Понтій Пилат; Лк. 3:1).

Другий син, Ірод Антипа (відомий у Писаннях просто як «Ірод»; Лк. 8:3) став тетрархом над Галилеєю і Переею (Мт. 14:1; Лк. 3:1, 19; 9:7; див. також Дії 13:1). Цей Ірод представлений у Писанні хитрим (Лк. 13:31-32), забобонним (Мт. 14:1-2; див. також Лк. 9:7-9), який чинив аморальний вплив на народ (Мр. 8:15). Охопленний похиттю, Ірод Антипа залишив свою дружину і зійшовся з Іродіадою, своєю племінницею і дружиною свого рідного брата Ірода Пилипа I. Коли Іван Христитель викрив його в беззаконні, то позбувся голови (Мт. 14:1-12; Мр. 6:14-29). Пізніше, коли відбувся суд над Ісусом, Пилат відіслав його до Ірода Антипи, і цар дозволив своїм слугам погнутитися з Ісуса (Лк. 23:7-12, 15; див. також Дії 4:27). Зрештою, Ірода Антипу звинуватили в державній зраді і заслани в Галію, де

він помер у страшній убогості.

Третій син Ірода Великого, Ірод Пилип II, був тетрархом над Ітуреєю і Трахонітським краєм. Це той Пилип, який згадується в Лк. 3:1; він не був таким беззаконником, як інші Іроди.

В Ірода Великого був ще один син на ім'я Пилип. Іншого Пилипа (Ірода Пилипа I) у Новому Завіті теж просто називають Пилипом. Він був першим чоловіком Іродіади (Мт. 14:3; Мр. 6:17; Лк. 3:19) і батьком дочки Іродіади, Соломії.

І ось ми підходимо до Ірода Агріппи I — онука Ірода Великого, племінника Архелая, Ірода Антипи, Ірода Пилипа II і Ірода Пилипа I, сина Аристебула (цей син Ірода Великого не згадується в Писаннях). Ірод Агріппа I зветься просто Іродом і згадується тільки в Діях 12. В Ірода Агріппи I була сестра на ім'я Іродіада, яка спочатку була заміжня за одним дядьком, потім — за іншим. З нею ми зустрічаємося в Мт. 14:3, 6; Мр. 6:17, 19, 22 і Лк. 3:19. Від першого дядька, Ірода Пилипа I, у неї була дочка Соломія. Соломія танцювала для другого чоловіка Іродіади, Ірода Антипи, а потім (за намовою матері) зажадала голову Івана Хрестителя.

У самого Ірода Агріппи I було четверо дітей, з трьома з яких ми пізніше зустрінемося у Діях: це Друзілла, дружина Фелікса, римського правителя (24:24), Ірод Агріппа II (званий Агріппою в 25:13-26:32) і Вереніка (25:13), чий кровозмісний стосунки з братом Агріппою потрясли навіть небеса.

Цього досить, щоб зрозуміти, що це була за сім'я. «Міжнародна стандартна біблійна енциклопедія» так каже про Іродів: «Уся їх сімейна історія є історією нескінченних сварок, підозр, інтриг і шокуючої аморальності».

Невдачі Ірода Агріппи I

Під час подій, описаних у Діях 12, Ірод

Агріппа I перебував у зеніті своєї слави і величі. Наприкінці розділу ми побачимо, як охоче він приймає звання «бога», але всі його вчинки в цьому розділі свідчать про готовність повірити в те, що він Бог, ще задовго до того, як натовп назвав його таким. У Діях 12 він з'являється перед нами як «людина, яка вважала себе Богом».

На догоду юдеям він наказав стратити Якова і заарештувати Петра: «Цар Ірод тоді підніс руки, щоб декого з Церкви гнобити. І мечем він стяв Якова, брата Іванового. А бачивши, що подобалося це юдеям, він задумав схопити й Петра. Були ж дні Опрісноків» (Дії 12:1-3).

Немає жодних вказівок на те, що Ірод зробив це через якусь ворожість до християн або внаслідок якогось релігійного зав'язання для збереження юдаїзму. Іроди не палали бажанням винищити християнство, вони палали бажанням звеличити себе. Своїми гоніннями на апостолів Ірод мовби говорив: «Я — Бог, тому я всемогутній. Я можу робити усе, що лиш заманеться!».

Та коли Бог чудесним чином вивів Петра із в'язниці, Ірод звелів стратити всю варту і сам «із Юдеї відбув в Кесарію, і там перебував. А Ірод розгніваний був на тирян та сидонян. І вони однодушно до нього прийшли, і вблагали царського постельника Власта, та й миру просили, бо їхня земля годувалася з царської. Дня ж призначеного Ірод убрався в одягу царську, і на підвищенні сів та й до них говорив. А натовп кричав: Голос Божий, а не людський! Ангел Господній уразив зненацька його, бо він не віддав слави Богові. І черва його з'їла, і він умер... Слово ж Боже росло та помножувалося» (Дії 12:19-24).

А Слово Боже росло і помножувалося, бо ніяким самозванцям не під силу його зупинити!

КОЛИ ПЕРШИМ, А КОЛИ — ОСТАННІМ

«Нічого не поробиш, сьогодні служити Богові доводиться в умовах конкуренції», — заявив якимось при розмові мій давній друг. На що я відповів, що добре було б, аби ця конкуренція принаймні була здоровою. Зійшлися на думці, що в церкві взагалі не повинно її бути, бо це — одне тіло, головою якого є Сам Христос. А в тілі не може рука змагатися в силі з іншою рукою, а нога намагатися стати спритнішою та швидшою за другу ногу. Церква повинна мати спільну мету та єдину концепцію для її досягнення.

Апостол Павло навчав: «Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але нагороду приймає один? Біжить так, щоб одержали ви! І кожен змагун від усього стримується; вони ж — щоб тлінний прийняти вінок, але ми — щоб нетлінний. Тож біжу я не так, немов на непевне, борюся не так, немов би повітря б'ючі. Але вмертвляю й членів моїх, щоб змагнутися з усіма, щоб змагнутися з усіма, щоб змагнутися з усіма» (1 Кор. 9:24-27).

Головною метою участі в будь-яких змаганнях є перемога або, іншими словами, — досягнення першості.

Павло не просто заявляв про це, а прикладом свого життя довів, що з досягненням лідерства приходять впевненість в нагороді: «... час відходу мого вже настає. Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанок мені призначається вінок праведності, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний; і не тільки мені, але й усім, хто прихид його полюбить» (2 Тим. 4:6-8).

Він закликав християн не вдовольнятися станом посередності, а ставати кращими. В його словах — не заклик до задоволення амбітних честолюбних бажань, слави, а заохочення до особистого освячення, глибшого пізнання Бога, поліпшення свого духовного рівня. Бажання більше від інших любити Бога, пізнавати його та послужити йому не говорять про гордість людини, як можна почути з уст людей, які самі не шукають цього. Вони ніколи не переживали почуття радості за ближнього, який шляхом старань і важких зусиль досягав кращого результату і переважав їх в чомусь.

Павлове «Біжить так, щоб одержали ви!» означає не зупинятися на досягнутому, бути завжди в поступальному русі, безперервно йти до мети.

Для віруючої людини просто не існує такого рівня досконалості та богопізнання, на якому вона могла б зупинитися, адже тільки її залежність від Бога дозволяє знову і знову рухатися вперед, до вищого та кращого. І так — усе життя...

Апостол Павло у Посланні до филип'ян (3:13-14) висловлювався про себе так: «Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішаючи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого покликку Божого в Христі Ісусі». Отож те, чого ми досягнули, повинно бути черговою опорою для кроку вперед до мети, якою є «нагорода покликку Божого».

За нетлінний вінець, приготвлений як нагороду для вірних Богові, потрібно боротися, вести суперництво, випереджати інших в доброду. Доведеться вдатися до ряду обмежень та самодисципліни щодо впокорення пристрастей гріховної природи свого тіла.

Хоча вінці спасіння приготвлені та належатимуть багатьом, проте апостол Павло вчить, що досягати нагороди необхідно так, нібито її може здобути лише хтось один. Такий підхід надзвичайно важливий, адже нерідко християни порівнюють себе з іншими членами церкви, представниками інших конфесій, просто пересічними людьми і роблять висновок, що вони кращі за тих і не все ще так і погано в їх ходженні перед Богом.

Із проблемою бажання бути першим зустрічаємося в Ісусових повчаннях, спрямованих на фарисеїв, яких не потрібно було спонукувати намагатися бути кращими за інших, бо кожен бачив себе неперевершеним: «А Ісус їх покликвав, і промовив до них: «Ви знаєте, що ті, що вважають себе за князів у народів, панують над

ними, а їхні вельможі їх тиснуть. Не так буде між вами, але хто з вас великим бути хоче, нехай буде він вам за слугу. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде всім за раба» (Мр. 10:42-44).

У чому полягала суть їхнього бажання бути лідерами? Досягаючи лідерства, фарисеї хизувалися, поводитися зверхньо щодо інших. Кращими вони ставали через формальність, лицемірство і фальш. Фарисеї не задовалися метою змінювати свої погляди, почуття та бажання, освячуватися та вдосконалюватися. Вони не вели боротьби із самими собою, а лише створювали видимість благочестя та побожності.

Зборище фарисеїв зосередило свою увагу на Ісусі Христі, але Він, дивлячись як вони розпихають ліктями один одного, щоб прорватися на перші місця, намагається охолодити їх бажання та спонукує задуматися над тим, які вони насправді: «А як Він спостеріг, як вони собі перші місця вибирали, то сказав до запрошених притчу: «Коли хто покличе тебе на весілля, не сідай на першому місці, щоб не трапився хто поважніший за тебе з покликаних, і щоб той, хто покликвав тебе та його, не прийшов і тобі не сказав: «Поступися цьому місцем!». І тоді ти із соромом станеш займати місце останнє. Але як ти будеш запрошений, то приходи, і сідай на останньому місці, щоб той, хто покликвав тебе, підійшов і сказав тобі: «Приятелю, сідай вище!». Тоді буде честь тобі перед покликаними з тобою. Хто бо піднісється — буде впокорений, а хто впокоряється — той піднесеться» (Лк. 14:7-11).

Бути в центрі уваги — таку основну ціль переслідували фарисеї. Вони завжди намагалися займати видні місця, напоказ молилися на перекрестях, напоказ давали десятину і навчали інших. Але в цьому всьому не було ширості та любові до Бога і людей. Навіть в домі одного з їхніх старших вони намагалися стати першими, не рахуючись з іншими, не зважаючи на сторонніх, не поважаючи нікого, окрім себе.

Християнин же покликаний до першості, в якій немає місця величчю, а є повага та увага до ближніх, через служіння яким вона найчастіше і досягається.

I. K.

ЯК ГОВОРИТИ ПРО ГРІХ?

Як у розмові з людьми порушувати тему гріха? Як наважитися вказати іншим на те, що усі люди хворіють на гріх? Адже ми не хочемо нікого зачепити чи напружити...

Проведемо паралель із ліками. Уявімо, що ваш друг страждає від нестерпного вибоного болю.

Він не знає, що робити: пробував подихати свіжим повітрям, відволіктися, прогулятися, випив якісь ліки...

Ви знаєте, що є таблетка, точно здатна допомогти йому. Проблема в тому, що вона дуже гірка. І ви думаєте: «Не варто давати йому ці гіркі ліки. Краще прикладу холодний компрес до його голови і включу заспокійливу музику».

Усі ці речі ненадовго знімають симптоми, але головний біль повертається, і друг знову страждає.

Питання в тому, чи запропонуєте ви йому ту гірку пігулку? Ту, яка колись допомогла вам. Чи ж і далі пропонувати мете різні слабкі методи.

Так само і з гріхом.

Корінь проблем людини — гріх. І поки ми не визнаємо його присутність у своєму житті і не покаємося в ньому, ми можемо поліпшувати

своє життя скільки завгодно, але це не виправить початкової злам.

Кожен християнин знає цю істину і пережив її силу на собі: «Бо всі згрішили й позбавлені Божої слави, але оправдуються даром, його благодаттю, через викуплення, що в Ісусі Христі» (Рим. 3:23-24).

Але зі знанням приходиться відповідальність ділитися цією істиною. Коли наступного разу друг проситиме вашої поради у важкій ситуації, не пропунуйте йому «зняття симптомів». Пропунуйте рішення в Ісусі!

Варто уточнити: попри свою важливість тема гріха залишається делікатною. Тому:

* Спершу будуйте відносини, бо якщо вже й казати людям неприємну правду, то тільки від серця, повного любові.

* Переконайтеся, що людина відкрита до такої розмови, підберіть момент.

* Не перетинайте особисті кордони: не відчиняйте двері в чийсь особисте життя в чужі ноги, називаючи конкретні гріхи тієї людини.

* Доносьте інформацію як пропозицію, не змушуючи підіймати руку на покаяння або підштовхуючи вийти до вівтаря.

* Говоріть із позиції: «Я сам пройшов це», ділячись своєю історією і даючи зрозуміти, що говорите не з висоти морального п'єдесталу.

@yesheisua.

ІДИ ЗА МНОЮ

Не раз Ісус звертався до людей словами: «Іди за Мною». І варто поміркувати над значенням цих слів. Почнімо з того, що фраза «іди за Мною» означає щось цілком інше, ніж «іди переді Мною». Це Ісус має вести нас, а не ми — Ісуса. І хоча це незаперечна істина, згадаймо, скільки разів ми пропонували Ісусові свої власні шляхи, прохаючи, а деколи й вимагаючи, щоб Він пішов ними.

«Іди за Мною» — це також зовсім інша річ, аніж «іди зі Мною». Поруч ідуть рівноправні партнери, які здатні співпрацювати на рівних умовах. А тимчасом зв'язок з Ісусом полягає в тому, що Він постійно тягне вгору людську вбогість і нікчемність. Якщо ми стаємо рівноправними, то лише тому, що нас підтримує та в нас діє благодать Божя. Існує ще одна, негідна причина, через яку де-хто хоче піти й стати біля Ісуса. Стати поруч, щоб «зробити собі світліну» — оголосити світові про свій зв'язок з Ісусом... використати Його як інструмент задля досягнення власних цілей. Багато хто згадає Ісуса в різноманітних кампаніях, випишує на знаменах святі імена, ставлячись до них як до методу набуття власної популярності.

Пам'ятаймо ці прості істини: не «перед Ісусом», не «поруч з Ісусом», а «за Ісусом». «Іди за Мною».

«Що до того тобі?»

«Обернувся Петро, та й ось бачить, що за ним слідкома йде той учень, якого любив Ісус, який на вечері до лона Йому був схилився й спитав: «Хто Господи, видасть Тебе?». Петро як побачив того, говорить, говорить Ісусові: «Господи, цей же що?». Промовляє до нього Ісус: «Якщо Я схотів, щоб він позостався,

аж поки прийду, що до того тобі? Ти йди за Мною!». «Ти йди за Мною». Ці слова були сказані апостола Петру в бесіді на березі Тиверіядського моря, коли Господь Ісус прощався зі своїми учнями і возносився до Небесного Отця. Оглядаючи все життя ап. Петра, його слідування за Христом, ми переконаємось, що повне духовне прозріння прийшло до нього не відразу, а поступово, у міру осягнення багатьох істин Божих. Для того, щоб усвідомити себе загиблим грішником, Петрові необхідно було мати кілька зустрічей з Господом.

Про його першу зустріч з Христом розповідає євангеліст Іван: «А один із тих двох, що чули від Івана та йшли вслід за Ним, був Андрій, брат Симона Петра. Він знайшов перше Симона, брата свого, та й говорить до нього: Знайшли ми Месію, що визначає: Христос. І привів він його до Ісуса. На нього ж споглянувши, промовив Ісус: Ти Симон, син Йонин; будеш званий ти Кифа, що визначає: скеля» (Ів. 1:40-42).

Перша зустріч з Христом, очевидно, не мала для Петра вирішального значення. Знадобився певний час, щоб насіння, посіяне в його серце, дало сход. І ось вже інший євангеліст, Лука, розповідає про другу зустріч Петра з Христом: «А як вийшов Він із синагоги, увійшов у дім Симона. Теща ж Симонівна в великій гарячці лежала. І просили за нею Його. І, ставши над нею, Він заборонив тій гарячці, і вона полишила її. І, зараз уставши, теща їм прислужувала» (Лк. 4:38-39).

Треба сказати, що і ця зустріч ще не повністю визначила ставлення Петра до Ісуса.

Істини вічного життя

Як часто і ми, маючи потребу в зціленні, лише після багатьох нагадувань згадуємо про чудесного Лікаря і зі слізьми просимо: «Господи! Прийди і зціли!» (Мр. 2:17). І Він приходить в наш дім і зцілює. А потім ми забуваємо подякувати Господеві за Його милість. І через деякий час починаємо думати, що зовсім не було чудесного втручання Божого, а просто хвороба минула сама собою. Подібне, очевидно, було і з Петром.

Але за якийсь час Христос знову зустрічає Петра.

Він заходить в його човен, з котрого, відпливши від берега, став навчати народ. Після цього велить Симону і тим, хто був із ним, закинути невода. «І сталося, як тиснувся натовп до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського. І Він побачив два човни, що стояли край озера. А рибалки, відійшовши від них, полювали невода. І Він увійшов до одного з човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплив від землі. І Він сів, та й навчав народ із човна. А коли перестав Він навчати, промовив до Симона: Попливи на глибину, і закиньте на полов свій невід. А Симон сказав Йому в відповідь: Наставнику, цілу ніч ми працювали, і не вловили нічого, та за словом Твоїм укину невода. А зробивши оце, вони безліч риби набрали і їхні невід почав прориватись... І кивали вони до товаришів, що були в другім човні, щоб прийшли допомогти їм. Ті прийшли, та й наповнили обидва човни, аж стали вони потопати. А як Симон Петро це побачив, то припав до колін Ісусових, кажучи: Господи, вийди від мене, бо я грішна людина! Бо від полу риби, що зловили вони, обгорнув жах його та й усіх, хто з ним був, також Якова й Івана, синів Зеведеєвих, що були спільниками Симона. І сказав Ісус Си-монові: Не лякайся, від цього часу ти будеш ловити людей! І вони повитягали на землю човни, покинули все, та й пішли вслід за Ним» (Лк. 5:1-11).

Але в той момент Петрові ще не було відкрито, що Христос — це Син Божий, котрий має владу на землі прощати гріхи. Знадобився ще певний час, щоб Петро засвоїв і цю істину. І коли багато з учнів Христа відійшли від Господа і вже не ходили з Ним, «тоді Ісус сказав дванадцятьом: чи не хочете і ви піти від Мене?» Симон Петро відповів Йому: «Господи! До кого нам йти? Ти маєш слова вічного життя, і ми увірували і пізнали, що Ти Христос, Син Бога живого» (Ів. 6:67-69).

Слова Христа, Його діла, а найбільше — Він Сам, бо сляв неземною величчю, вважали до Нього Петра. Майбутній апостол всім своїм еством відчував, що Вчитель із Назарету — це Син Божий і що Він має істини вічного життя.

Що означає слідувати

І ось після Голготських страждань, смерті і воскресіння, готуючись вознестись до Свого Небесного Отця, Христос покликав Петра слідувати за Ним. Але Петро не відразу збагнув слова Спасителя. Він став оглядатись на інших. І Христос сказав до нього:

«Що тобі до того? Ти йди за Мною».

Цими словами Христос хоче сказати і кожному з нас, що, слідуючи за Ним, ми не повинні дивитись на інших людей чи на якісь обставини, котрі дуже часто здатні стати перешкодою для нас у слідуванні за Ним. Тому не треба дивитись на інших, будемо прислухатися до слів Христа.

Але що означає — слідувати за Христом? Це означає, що доведеться відкласти минулий спосіб життя і «відкинути, за першим поступованням, старого чоловіка, який зотліває в зваблених пожадливостях, та відновляється духом вашого розуму, і зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди» (Еф. 4:22-24).

А для цього необхідно щоденно читати Святе Письання, мати молитовні спільності з Господом і якомога частіше відвідувати богослужбові зібрання. Усе це веде до пізнання Христа і до нашого зростання у святості і праведності.

Але все це можна назвати зовнішньою стороною святості, котра проявлялась у фарисеїв та книжників. Вони також читали Слово Боже, молились, ходили в храм на поклоніння, мали прагнення до святості. Здавалось би, що в них було все, що потрібно. І все ж таки Христос сказав одного разу своїм учням: «Якщо праведність ваша не буде більша, ніж праведність книжників та фарисеїв, то ви не ввійдете в Царство Небесне» (Мт. 5:20). І ще читаємо: «А Ісус їм сказав: Якби Бог був Отець ваш, ви б любили Мене, бо від Бога Я вийшов і прийшов, не від Себе ж Самого прийшов Я, а Мене Він послав» (Ів. 8:42).

Цими словами Христос вказав, що в серцях фарисеїв не було любові до Нього. А без любові йти за Ним неможливо. Ось чому, перш ніж сказати Петрові «йди за Мною», Ісус трічі запитав його: «Симоне Йонин! Чи любиш ти Мене?».

Ми, як учні Христові, повинні бути вірними вченню свого Вчителя, але й разом із тим повинні любити Його. Щоб придбати нас, наш Спаситель став Людиною, жив між людьми і переніс страждання і смерть за нас. Все це він зробив з любові до нас: «А вмер Він за всіх, щоб ті, хто живе, не жили вже для себе самих, а для Того, Хто за них був умер і воскрес» (2 Кор. 5:14). І сьогодні Господь звертається до кожного з нас з питанням: «Чи любиш ти Мене?».

Чи зможемо ми відповісти, як і Петро: «Господи! Ти знаєш все; Ти знаєш, що я люблю Тебе».

Душа, з'єднана з Христом правдивою любов'ю, готова слідувати за Ним скрізь, куди б Він не повів. Найважча дорога і найтяжчий тягар стають легкими для тих, хто любить.

Олег Карпюк.
Пастор

РОШ ХА-ШАНА — СВЯТО, ВАЖЛИВЕ НЕ ЛИШЕ ДЛЯ ЄВРЕЇВ

Свято Рош Ха-Шана, відоме також як свято труб, не просто символізує початок нового року в єврейському календарі. Рош Ха-Шана відзначається на честь створення світу і завершення попереднього року. І це свято традиційно відзначає початок «Десяти днів трепету», що завершуються днем спокути, Йом-Кіппуром.

Але свято труб не лише проголошує початок сьомого місяця в єврейському календарі, але й має самостійне, глибше значення.

Первинне значення свята труб

Божя постанова відзначати це свято дана в Левит 23:23-25: «І сказав Господь Мойсеєві, кажучи: скажи синам Ізраїлевим: Сьомого місяця, першого дня місяця, нехай буде у вас спокій, свято сурм, священне зібрання. Ніякої роботи не працюйте і принесіть жертву Господу».

Ще одна (і остання) згадка про нього в Торі (П'ятикнижжі) записана в Числах 29:1-6. Обидва уривки описують, як необхідно відзначати цей день, але дають нам дуже мало інформації про первісне значення свята труб. Однак, досліджуючи 23-й розділ книги Левит, ми бачимо, що цей день мав бути пам'ятним, тобто звук труби повинен був про щось нагадувати людям. Більше підказок, на жаль, немає. Слово «пам'ятний» має на увазі, що подія, яку потрібно згадувати, сталася до появи цієї постанови.

Щоб пазл склався, потрібно запитати себе: яка надзвичайно важлива подія всенародного масштабу, пов'язана з сурмовим звуком, відбулася в житті Ізраїлю? Яка

духовна подія мала таке велике значення, що Бог велів людям згадувати про неї щороку?

Біблія вказує лише на одну визначну подію, пов'язану з трубним звуком, яку потрібно було увічнити: «Як сурма засурмить протяжливо, вони вийдуть на гору... І сталося третього дня, коли ранок настав, і знялися громи та блискавки, і густа хмара над горою та сильний голос сурми! І затремтів увесь народ, що був у таборі... І вивів Мойсей народ із табору назустріч Богові, і вони стали під горою. А гора Сінай уся вона димувала через те, що Господь зійшов на неї в огні! І піднявся дим її, немов дим вапнярки, і сильно затремтіла вся гора... І розлігся голос сурми, і він сильно все муготів: Мойсей говорить, а Бог відповідає йому голосно...» (Вих. 19:13, 16-19).

У розділах 19 і 20 Книги Вихід ми читаємо про явлення Бога на горі Сінай і перше дарування Десяти Заповідей. У Вихід 19:5 Бог закликає дітей Ізраїлю в заповіт — Заповіт Мойсея. У видовищному одкровенні Бог явив Свою присутність на горі Сінай у димі й вогні, коли прийшов укласти заповіт зі своїм народом, супроводжуваний сурмовим звуком, від якого весь народ остовпів. Того дня ізраїльтяни пообіцяли зробити все, що каже Господь.

Ця найважливіша подія мала назавжди залишитися в пам'яті народу Ізраїлю. Щороку під час свята сурм звуки сурмлення нагадували Ізраїлю, що вони народ, який

перебуває в завіті, нація, яка взяла на себе відповідальність бути народом Божим. Тим самим Ізраїль також готувався до дня спокути, який наставав через вісім днів після свята труб, коли народ каявся й отримував спокуту за все, що зробив, порушуючи священний заповіт.

Виконання свята труб

Справжнім виконанням цього свята є Новий Заповіт, який Ісус пропонує всім, хто готовий прийняти: «Ця чаша — новий заповіт у Моїй Крові, що за вас проливається» (Лк. 22:20).

Ми, ті, хто прийняв Новий Заповіт, згадуємо про нього щоразу, коли причащаємось. Хліб і чаша нагадують про найважливіші події смерті та воскресіння Господа. Нагадують про нашу відповідальність бути людьми Нового Заповіту. Ми каємося у своїх гріхах, через які самі ми не в змозі відповідати всім вимогам цього високого і святого покликання. І через віру в пролиту Ісусом кров отримуємо повне й остаточне спокутування гріхів, яке забезпечує Новий Заповіт.

ieshua.org.

ЛЮДИНІ ПОТРІБНА ЛЮДИНА

Недавно мені довелося почути розповідь психотерапевта, який працює із дітьми, що виїхали з нині окупованих територій, зокрема із Маріуполя. Там вони тижнями жили в підвалах і постійно здригалися від вибухів.

Так от, він говорить, що був дуже здивований спогадами багатьох своїх маленьких пацієнтів: парадоксальним чином їхня пам'ять зафіксувала, що в ті дні їм було добре. Чому? «Бо мої батьки ще ніколи стільки мене не обіймали...»

Усі ми потребуємо співчуття, тепла і уваги. І чим важчі часи, тим більше ця потреба.

У Посланні до євреїв 6:1-2 автор перераховує кілька тем, які вважає «початками Христового вчення»: покаєння, віру в Бога, науку про хрещення, покладання рук, воскресіння мертвих і вічний суд. Мене як пастора завжди бентежив цей перелік. Ну, з покаєнням, вірою та хрещенням все наче й очевидно. Усе це дійсно суттєві моменти. Але як часто ми вчимо про важливість покладання рук? Чи справді є воно питанням аналогічної значущості? Для себе я знайшов таке пояснення: по суті, мова тут йде не лише про молитву, що супроводжується дотиком, а про певні відносини. Щоб покласти на когось руки, потрібно бути достатньо близько. Цього не зробиш з іншого міста, не досягнеш за допомогою онлайн... Та й навіть, будучи поруч, не в кожному випадку матимеш достатньо довіри з іншого боку, аби це виглядало природним.

Та все ж кожному з нас, окрім спілкування із Богом, дуже потрібна

підтримка конкретних людей. Вона не заміняє, а лише доповнює те, що ми отримуємо напряму від Творця. Є речі, які Господь дає нам не безпосередньо, а саме через контакт із іншими.

До чого це я? Коли вам болить, не ховайтеся. Знайдіть безпечно середовище і тих, хто спробує вас зрозуміти, і обов'язково витягнуть свої переживання на поверхню. Чим швидше проговорюється травма, тим швидше починається процес її загоєння.

Коли комусь погано, станьте для такої людини «містом сховищем», де можна буде знайти прихисток і вилити душу. Адже вчені стверджують, що до 80% наслідків ПТСР можуть бути зцілені саме за допомогою прийняття від ближніх.

«Бога ніхто ніколи не бачив. Коли любимо одне одного, то в нас перебуває Бог...» (1 Ів. 4:12). Людині потрібна людина.

Микола Савчук.
Єпископ.

Чи знайоме вам почуття страху? Усі ми не раз у житті відчували це почуття, а деякі і досить часто. Школярі бояться, що проваляться на іспиті. Службовці бояться, що їх звільнять. Молодята бояться, що з часом їх любов мине. Тисячі людей бояться минулого з його секретами, в якому нічого вже не можна змінити, небезпечного сьогодення з його викликами і невідомого майбутнього з його невизначеністю.

Страх завжди супроводить людину. Якщо ви в цьому сумніваєтеся, то пошукайте в Біблії слова «страх» і «боятися». Лише в Книзі Буття ви побачите, що в той чи інший час усі основні герої переживали почуття страху: Адам, Авраам, Сарра, Лот, Ісаак, Яків, сини Якова (Бут. 3:10; 15:1; 18:15; 19:30; 20:11; 26:7; 31:31; 43:18). Проте якщо боятися — це природно, то жити в страху — проти природно. Апостол Павло якось теж налякався. Та Господь допоміг йому упоратися зі страхом. То допоможе і нам.

Проблема Павла

Павло проповідував в Атонах — всесвітньому центрі освіти і культури. Дії 18 відкриваються наступним повідомленням: «Після цього він вийшов з Атен і прибув до Коринту». Коринт містився лише за шістьдесят кілометрів на захід, але це була вже наче інша країна. Атени в той час були невеликим університетським містом, Коринт же — одним із торгових центрів світу. Атеняни були захоплені інтелектом, а коринтяни зачаровані плоттю. Атеняни заявляли, що шукають істину, а коринтяни без сорому проводили життя в гонитві за задоволеннями.

При знайомстві з початком роботи Павла в Коринті складається враження, що перемога йшла за перемогою. Можна припустити, що Павло був повний радості і впевненості. Тому ми дивуємося, коли читаємо у вірші 9, що Господь у видінні сказав Павлу: «Не бійся». «Не бійся»? Мимоволі виривається: «А ми і не знали, що він боявся». Проте факт залишається фактом: у метушливій метрополії, Коринті, Павла переслідували страхи і побоювання.

Дізнаємося ми про це з листів Павла. Під час благовісницької роботи в Коринті він серйозно почав писати. Таким чином, у нас є його листи, які доповнюють опис Луки і заповнюють деякі прогалини. У

«НЕ БІЙСЯ»

листуванні з коринтянами Павло розповідає про свій настрій, коли він увійшов до їх міста: «І коли я приходив до вас, браття, приходив провіщати вам свідчення Боже не пишномовним словом або мудрістю... і був я у вас у немочі, і в страху, і у великому трепеті» (1 Кор. 2:1-3).

Чому Павло прийшов у Коринт «у немочі, і в страху, і у великому трепеті»? Знаючи дещо про обставини Павлового життя і маючи певне уявлення про людський дух, можемо висунути декілька припущень.

Бентежне минуле

Напевно, Павла, як і багатьох із нас, мучили спогади про минулі події. Мале число тих, хто відгукнувся в Атонах, турбувало його. Він не затримався в Атонах — не тому, що вимушений був покинути це місто, а тому, що так захотів сам. (Атени були першим місцем у Греції, де його не змусили піти з міста!) Він, очевидно, думав, що серед атенських філософів він мало що може зробити.

Крім того, він переживав за молоді церкви у Филипах, Солуні і Верії (2 Кор. 11:28), становище яких було не з кращих. Особливо він турбувався про новонавернених християн у Солуні — місті, з якого йому довелося рятуватися втечею. Він боявся, щоб їх «не спокусив... спокусник і не став даремним» труд його (1 Сол. 3:5).

Невизначене сьогодення

Як це часто трапляється і з нами, Павло, напевно, дозволив справжнім обставинам узяти над собою гору. Його власне становище було далеко не підбадьорливим. Він, як і раніше, був сам. Якщо Сила з Тимофієм і приєднались до нього в Атонах, то він тут же відправив їх назад у Македонію. І залишився абсолютно один у чужому місті з півмільйонним населенням! Крім того, Павло, ймовірно, прибув у Коринт без гроша в кишені. І, більше того, не виключено, що, прийшовши в Коринт, Павло захворів, а лікаря Луки з ним не було (фраза «був я у вас у немочі» з 1 Кор. 2:3 може говорити про його фізичний стан). У 2 Кор. 12:7 Павло пише про своє «жало в плоті» як про щось, добре відоме коринтянам. Самотність у поєднанні з убогістю і хворобою може викликати страх навіть у найсильнішій душою людини.

Павла, можливо, якоюсь мірою злякав і сам Коринт. Місто було великим, багатим і вкрай розбещеним. Для торгівлі Коринт займав ідеальне географічне положення. Він був розташований на вузькому перешийку, що сполучає півострів

Пелопоннес з іншою частиною Греції. Увесь рух на схід і захід йшов через Коринт. Більше того, небезпечні умови мореплавання сприяли тому, що більшість торгових шляхів на північ і південь проходили через Коринт. Південний край півострова був мисом Малея, відомим своїми бурхливими малайськими вод, більшість кораблів, що прибували з Риму, заходили в Лекейську гавань (трохи північніше Коринту); там вони розвантажувалися, і їх вантаж сушею доставлявся через перешийок у гавань Кенхреї (трохи східніше за Коринт), де товари перевантажували на інший корабель. (Малі судна навіть буксировали через перешийок повністю завантаженими спеціальним дерев'яним настилом. Отож Коринт лежав на перетині торгових шляхів всього світу!

Проте відомим усьому світу він став зовсім не завдяки торгівлі. Він прославився, швидше, як місце, «де можна добре провести час» зі світського погляду. Над містом височів Акро-Коринт, який вінчав храм Афродіти — так званої богині любові. Світські історики говорять про тисячу жриць (тобто культових повій), які служили в храмі, а ночами спускалися з гори, щоб зайнятися своїм ремеслом на вулицях міста. Коринт вніс свій сумнівний вклад у «збагачення» мови: «коринтянка» означало коїти перелюб; «коринтянка» називали блудницю.

Коли Павло познайомився з Коринтом, похитливість, ідопоклонство і інтелектуальне піднесення цього міста, видно, приголомшили його. У Першому листі Павла до коринтян простежується, яку страшну перспективу обіцяло це місто: «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадуть у Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолобці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижачки Царства Божого не впадуть вони! І такими були де-хто з вас...» (1 Кор. 6:9-11).

Якщо Атени в духовному плані були неродючим ґрунтом, то Коринт нагадував випалену сонцем пустелю.

Небажані можливості

Більшість із нас може зрозуміти Павла. Рано чи пізно ми теж стикаємося з проблемами, вирішити які, здається, неможливо.

Нарешті, як це часто буває з нами, Павло, ймовірно, турбувався про те, що чекає його попереду. Комерційний успіх

Коринту привертав велику кількість юдеїв. Це означало, що в місті була синагога, де Павло міг почати свою роботу, але означало також і те, що неприємності були зовсім поряд. У роботі Павла вже утворилася певна модель: він досягав первинного успіху; створювалася сильна опозиція; він зазнавав жорстокого гоніння. В інших містах його били, закидали камінням, ув'язнювали і змушували покинути місто. Навіть найсильніші люди не витримують такого ставлення.

У Бога були рішення

Бог не залишив його. Пізніше Павло скаже такі слова про Господа: «Отець милосердя і Бог усякої втіхи, Який втішає у всякій скорботі нашій» (2 Кор. 1:3-4). Бог з нами не лише тоді, коли сонце зіграєє наші душі; Він з нами і тоді, коли безодня відчаю поглинає наші серця. Якщо нас покинули, якщо ми розчаровані або втратили мужність, Бог не відмовляється від нас.

Що Бог зробив для Павла? Бог потурбувався, щоб страхи Павлові розвіялися, забезпечивши його для цього усім необхідним.

Спочатку Він дав Павлу міцні зв'язки. Дружба може надати сили, коли страх погрожує поглинути нас.

Ми не знаємо, чи були Акіла і Прискилла християнами, коли Павло зустрівся з ними. Та щоденне спілкування з апостолом переконало їх, що Ісус був Месією.

Пізніше Павло писав про своїх друзів: «Вітайте Прискиллу й Акілу, співпрацівників моїх у Христі Ісусі, котрі голову свою поклали за мою душу, яким не я один дякую, але й усі церкви з язичників» (Рим. 16:3-4).

Бог дав Павлу роботу. Коли вас покидає мужність, дуже важливо мати якусь заняття. Скрупульозне дотримання розпорядку може розсіяти страх.

На початку перебування Павла в Коринті фізична праця для нього була, мабуть, фінансовою необхідністю. Проте навіть коли його фінансове становище поліпшилося, він продовжував займатися фізичною працею (1 Кор. 4:12) щоб уникнути звинувачень у тому, що проповідує заради грошей (1 Кор. 9:11-12).

Павло не лише працював з Акілою і Прискиллою, але і жив в їх домі. Цілком імовірно, що їхній будинок став місцем зібрань церкви в Коринті.

Забезпечивши Павла фізичною роботою, Бог також дав йому можливість поширювати Євангеліє: «І він щосуботи розмовує точів у синагозі, переконуючи юдеїв та гелленів» (Дії 18:4).

Отже, Павло працював і фізично, і

духовно, але ще більше натхнення йому принесло прибуття двох його соратників. «А коли прибули Сила та Тимофій з Македонії, Павло слову віддався, і він свідчив юдеям, що Ісус то Христос» (Дії 18:5).

Сама їх присутність вже була підтримкою. Окрім цього, Тимофій приніс добрі звістки з церкви в Солуні.

Коли Павло проголосив, що Ісус — це Христос, юдеї стали проявляти ворожість. Тоді Павло «обтрусив одіж свою та промовив до них: Ваша кров на голову вашу! Я чистий. Відтепер я піду до поган» (Дії 18:6).

Після цього Павло пішов із синагоги, але недалеко, оскільки один богобоязливий чоловік запропонував йому свій будинок, який знаходився зовсім поруч. «І, вийшовши звідти, він прибув до господи одного, на ім'я Тита Юста, що був богобійний, його ж дім межував із синагогою» (Дії 18:7).

Важко не помітити відтінку божественної іронії у визначенні місця зібрань християн поряд з юдейською синагогою. Тим, хто був зацікавлений почути Павла, не треба було порушувати суботнього розпорядку; але замість того, щоб йти в синагогу, вони просто заходили в сусідній будинок. Видовище колінає, що зупиняються не біля синагоги, а по сусідству, мабуть, позбавляло юдеїв спокою, а голоси християн, що вихваляють Ісуса в будинку Юста в той час, як вони починали читати Тору, дратували їх!

Радісні результати

Результати в Афінах були незначними, а в Коринті — просто чудовими. Пізніше Господь казав, що в Нього було «багато людей» у Коринті, які підкоряються Євангелію, якщо Павло навчить їх.

Складається враження, ніби на ранньому етапі роботи Павла в Коринті перемога йшла за перемогою. Проте Павло все ще боровся з негативними емоціями.

Тому Бог дав Павлу останнє благословення, яке мало допомогти йому здолати страх: особливе з'явлення Ісуса з посланням до нього. Дорогою в Дамаск Ісус пообіцяв Павлу, що час від часу Він з'являтиметься йому (26:16). Це і було одне з тих особливих явлень.

«Сказав же Павлові Господь у видінні вночі: Не бійся, але говори й не мовчи, бо з тобою ось Я, і на тебе ніхто не накинеться, щоб тобі заподіяти зло, бо Я маю в цім місті багато людей» (Дії 18:9-10).

Ісус, явившись апостолові, відкинув минуле: «Не бійся». Він утвердив його в сьогоденні: «Говори і не мовчи, бо Я з тобою». І дав урочисту обіцянку відносно майбутнього: «... на тебе ніхто не накинеться, щоб тобі заподіяти зло, бо Я маю в цім місті багато людей».

ЯК ЧОЛОВІКОВІ ВИКОНАТИ СВОЄ ПРИЗНАЧЕННЯ?

У сучасному світі чоловіки часто почуваються досить незручно, але визнати це бояться. У чому ж причина? Як змінити ситуацію? У Біблії знаходимо чітке повеління: «І Бог на свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх. І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!» (Бут. 1:27-28).

Бог дав людям призначення: розмножуватися, керувати, панувати над творивом. Людина на початку мала право і силу вільно робити вибір та приймати рішення. Але трапилося гірше — людина не послухалася Творця. Чоловік, отже, обрав власний шлях успіху і надумав собі власну мету життя. Як наслідок — відокремлення від Бога та смерть.

Призначення — це план Творця щодо нас, який складений ще до нашого народження. Зауважимо, що це і Його воля стосовно всього людства, і Його воля стосовно кожної людини, зокрема і кожного чоловіка.

Сучасні уявлення про те, яким має бути чоловік, дуже суперечливі. Найпоширеніше — справжній чоловік має багато заробляти і бути працьовитим. Тобто самому збудувати хату, посадити сад тощо. Ще одна думка — справжній чоловік дбає про свою зовнішність (стильний одяг, дороге взуття, приваблива статура). Або: справжній чоловік — це романтичний

та приємний співрозмовник.

Якщо чоловік не розуміє, хто він насправді, він не може реалізуватися. Яку би важливу посаду він не займав і яку би необхідну працю не виконував — із часом він може втратити сенс своєї бурхливої діяльності.

Що заважає чоловікові виконати своє призначення

Задум Творця в тому, що кожна людина — цінна, бо є творінням Божим. Такою цінною є особистість кожного чоловіка на землі, незалежно від соціального статусу, нації чи зовнішності. Необхідно поставити собі запитання: «Що сьогодні я маю зробити як Боже твориво, а не як бізнесмен?» Тобто передусім — воля Божа, а потім все інше.

Чоловіки втрачають свої індивідуальні риси. Орієнтуючись на ЗМІ, вони підсвідомо і свідомо переймають шаблони або підміну того, яким має бути чоловік. Вони підлаштовуються під загальну думку, втрачаючи себе. Якщо чоловіки не розуміють, ким вони є і для чого живуть, — це створюватиме великі проблеми скрізь, де є чоловіки. Найперше буде страждати сім'я, а далі — усе суспільство.

Радянський Союз вів свою безбожницьку політику в освіті та культурі, а ми починаємо її плодити. «Чи є сенс зберігати сім'ю, якщо я розлюбив дружину, чому б не почати все спочатку з іншою жінкою, якщо з цією не вийшло?» Або: «Краще жити окремо, тоді ніхто не буде мені моралі читати!».

Та, незважаючи на зміну часу, основне призначення чоловіка в родині — любити свою дружину. І правильне усвідомлення того, ким чоловік є насправді, є запорукою природної реалізації його потенціалу.

Якщо чоловік розуміє, що його Творцем є Господь, він правильно виконуватиме своє призначення, будуватиме стосунки з ближніми і діятиме у різних ситуаціях відповідно Божих норм.

Новий Завіт починається розповіддю про непорочне зачаття і народження Ісуса Христа і надалі розповідає передусім саме про Нього. При цьому новозавітні автори постійно стверджують, що в Христі виконалися старозавітні пророцтва. Але де саме в Старому Завіті говориться про Христа, і звідки ми знаємо, що це саме про Нього — адже Його ім'я безпосередньо не вказане?

Найперше потрібно визнати: у Старому Завіті ми не знаходимо таких рядків, які виглядали б математично точними доказами достовірності Нового Завіту. Пророк Ісаїа чи цар Давид ніколи не казали: «У такому-то році в місті Вифлеємі в Діви Марії народиться син Ісус, Він здійснить багато чудес, а потім буде розіпнутий біля стін Єрусалиму і на третій день воскресне».

Але хіба було б добре, якби вони так сказали? Навряд, адже тоді в людей не залишилося б свободи вибору, а віра припускає вільний вибір: ти можеш прийняти пророчі слова, а можеш їх відкинути.

Саме тому далеко не всі бачать у Старому Завіті пророцтва про Христа. За часів євангелістів саме це питання розділило єврейський народ: одні побачили в Писанні, яке вони знали (адже Новий Завіт ще не був написаний) підтвердження всьому, чому вчили послідовники Ісуса з

ХРИСТОС У СТАРОМУ ЗАВІТІ

Назарету, і стали християнами. Інші вирішили, що Він тут ні при чому, — саме таке сприйняття досі відділяє юдаїзм від християнства.

Що ж це за пророцтва, в яких можна побачити, а можна і не побачити Христа?

Пророцтва

Пророцтва про Христа в Старому Завіті — це не окремі вірші чи розділи, а швидше, ідеї, якими наповнене Писання. Наприклад, уявлення про спокутну жертву, кров якої змиває гріх з людини. Інша центральна ідея Старого Завіту — розуміння Бога як єдиного істинного Царя Ізраїлю, який одного разу стане правити Своїм народом явним чином і підпорядкує Собі при цьому весь світ. Урочистий вигук «Господь царює!» звучить і в псалмах, і в пророчих книгах, і стосується він саме цього часу.

Проте Господь у Старому Завіті невидимий і недоступний для людини — як же Він може зійти на царський престол і поміститися в палаці? Зрозуміло, ізраїльтяни усвідомлювали Його царювання не так матеріалістично. На фізичному престолі, як чекали вони, засядав обраний Господом цар. Оскільки символічно це обрання зображувалося як помазання елеєм (оливковою олією), то і свого ідеального царя ізраїльтяни називали Помазанцем; на івриті це слово звучить як «Машіах» (звідси українське «Месія»), а грецькою — як «Христос».

«Чи ти Христос?», — запитували Ісуса

на суді ті, хто найменше був схильний бачити в Ньому Христа (Лк. 22:67). Приблизно так само запитував Христа через своїх учнів Іван Хреститель: «Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам іншого?» (Лк 7:19). Таке відчуття, що Месією жителі Палестини в I столітті від Р. Х. чекали майже з тією ж напругою, з якою ми чекаємо незнайому нам особистістю, з якою домовилися про зустріч. Ну, що ж вона запізнюється? Можливо, ось та? Чи ця? Підійти, запитати чи що...

Звідки ж вони знали про прихід Месії? З Писання, яке сьогодні ми називаємо Старим Завітом. Господь казав Давиду про його нащадка: «Я буду йому батьком, і він буде Мені сином» (2 Цар. 7:14). Звичайно, в історичному плані це пророцтво стосується Соломона, улюбленого сина Давида, який і збудував храм в Єрусалимі. Але земний цар є лише намісником Царя Небесного, і в ідеалі стосунки між ними повинні стати стосунками батька та сина.

До речі, саме через ці слова Господні ізраїльтяни вірили, що Месія, як і взагалі будь-який законний ізраїльський цар, буде прямиим нащадком царя Давида. Тому і Матвій розпочинає своє Євангеліє з родоводу Ісуса, тому і ті, хто увірував у Нього, іменовали Його «сином Давидовим».

А Псалтир, що носить ім'я царя Давида, говорить про Бога і царя такими словами: «Сказав Господь Господу моему: сядь праворуч Мене, доки покладу ворогів Твоїх до підніжжя ніг Твоїх» (Пс

109:1). Вже в євангельські часи цей вірш розумівся як опис стосунків Царя-Месії (Христа) і Бога. Цю цитату наводив Сам Ісус, запитуючи фарисеїв: як може Давид називати Месію Господом, якщо Месія — нащадок Давида, тобто Його син, як казали в ту пору? Питання збентежило фарисеїв до такої міри, що вони не тільки не змогли на нього відповісти, але і надалі не ставили Ісусові каверзних питань (Мт. 22:4-46).

Насправді тут нам дещо відкривається таємниця, яка не до кінця була ясна навіть найближчим учням Ісуса: Месія, з одного боку, походить за тілом від Давида, а з іншого — незмірно більший за нього. Тобто Він — Людина, але водночас і Бог. Напевно, конкретно-історичний сенс цього псалму, пов'язаний із земними царями, не включав такого складного богословського елементу, але якби йшлося тільки про історичного царя, до чого було б включати цей гімн до складу Священного Писання? Напевно, він має і глибше значення.

Багато подібних місць у Писанні вже до часів Нового Завіту сприймалися як месіанські пророцтва, що вказують на грядущого праведного царя. Але яким буде цей цар?

Зрозуміло, усі хочуть бачити своїх царів переможецями. Чи не сказано в тому самому псалмі: «Покладу ворогів Твоїх до підніжжя ніг Твоїх?» (Пс 109:1). Щось схоже є і в інших пророків: славний образ торжествуючого царя, якому поклоняються і

підкорюються його колишні вороги. Але в того ж пророка Ісаї ми зустрічаємо зовсім інший образ: Месію, який страждає. «Бо Він виріс перед Ним, мов галузка, і мов корінь з сухої землі, не мав Він принади й не мав пишноти; і ми Його бачили, та краси не було, щоб Його пожадати! Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його... Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразками й мучив... А Він був раниений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено! Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорозились кожен на власну дорогу, і на Нього Господь поклав гріх усіх нас! Він гноблений був та понижуваний, але уст Своїх не відкривав. Як ягня був проваджений Він на заколення, й як овечка перед стриженнями своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст...» (Іс. 53:2-7).

За ці рядки і за багато інших пророцтв про Христа Ісаїа навіть називають «старозавітним євангелістом». Але як же так? Хіба може Месія бути одночасно і переможцем, і переможеним? Суддею і підсудним? Прославленим і зневаженим? Відповіді на всі ці питання були дані світу тільки в Новому Завіті, а старозавітні пророцтва не відкривають цієї таємниці повністю, вони — це знаки, що часто виявляються не зовсім такими, якими ти їх собі уявляв. Але їх все ж дуже багато, і той, хто шукає сумлінно, напевно пізнає хоча б деякі з них.

ПОРАДИ ПРОРОКА МАЛАХІЇ

Загалом, на думку більшості біблійних тлумачів, пророк Малахія був останнім зі старозавітних пророків, чия книга увійшла до складу Біблії. І хоча в цій книзі містяться пророцтва, зокрема про прихід Іллі, «пророка перед настанням дня Господнього» (4:5), зміст книги присвячений непростим стосункам людини і Бога, а точніше — байдужому людському ставленню до Творця.

Схожу картину можна побачити і в наш час: у багатьох людей ставлення до Бога носить відверто споживацький характер з відповідними сумними наслідками, адже «Бог зневаженим не буває. Що посіє людина, те й пожне. Хто сіє для плоті своєї, від плоті пожне тління, а хто сіє для духа, від духа пожне життя вічне» (Гал. 6:7-8), — напише згодом апостол Павло.

А в пророка Малахії цьому присвячені наступні рядки: «Шанує син батька, а раб свого пана; та якщо Я вам батько, де пошана Моя? А якщо Я вам пан, де страх передо Мною? говорить Господь Саваот вам, священники, що погорджуєте Моїм Іменням та й кажете: Чим ми погордили Іменням Твоїм?»

На жертвник Мій ви приносите хліб занежаний і кажете: Чим Тебе ми зневажили? Тим, що кажете ви: Трапеза Господня вона погорджена! Коли ви проносите в жертву сліпе, це не зле? І як кульгаве та хворе приносите, чи ж це не зле? Принеси-но подібне своєму намісникові, чи тебе він вподобає, чи підійме обличчя твоє? промовляє Господь Саваот» (Мал. 1:6-8).

Бога обурює той факт, що люди, попри прями настанови Мойсеєвого закону, приносять у жертву хвору худобу, чим зневажають Бога. «Принеси-но подібне своєму намісникові,

чи тебе він вподобає, чи підійме обличчя твоє?», — напевно, це запитання не потребує відповіді.

Звичайно, спокутна смерть Христа скасувала жертвопринесення тварин, проте байдуже людське ставлення до Творця залишилося. Про це ми і читаємо в пророка:

«Від уст Моїх ви відступили з днів ваших батьків, і їх не стерegli. Верніться ж до Мене, і вернуся Я до вас! промовляє Господь Саваот. Та говорите ви: У чому повернемося?»

Чи Бога людина обманить? Мене ж ви обманюєте, ще й говорите: Чим ми Тебе обманили? Десятиною та приносами! Прокляттям ви прокляті, а Мене обманили, о люди ти ввесі! Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір? І ради вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду, і не заб'є винограду вам на полі, говорить Господь Саваот. І будуть всі люди вважати вас блаженними, бо будете ви любими Краєм, говорить Господь Саваот» (Мал. 3:7-12).

Жертвопринесення тварин були скасовані, проте про скасування десятини в Біблії не сказано жодного слова. У вже цитованого апостола Павла ми читаємо: «Нехай кожен дає, як серце йому дозволяє, не в смутку й не з примусу, бо Бог любить того, хто з радістю дає!» (2 Кор. 9:7). Тут не вказано, що треба жертвувати саме десятину, проте апостол акцентує увагу на наступному принципі: «А до цього кажу: Хто скупо сіє, той скупо й жатиме, а хто сіє щедро, той щедро й жатиме!» (2 Кор. 9:6). Виходить така «арифметика»: хто більше дає — більше отримує, а питання десятини можна

розглядати як орієнтир, згідно з яким треба планувати свої пожертви Богові за принципом: десятина — це вказана Богом норма, хочеш більше благословень — жертвуй більше. Проте такої думки дотримуються мало хто: як у часи Малахії, так і в наші.

«Ніхто двом панам служити не може, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні» (Мт. 6:24). Виходить досить парадоксальна ситуація: люди, які не жертвують покладену десятину, починають служити не Богові, а мамоні, що часто-густо призводить до доволі сумних наслідків, як про це ми читаємо в пророка:

«Жорсткі ваші слова проти Мене, говорить Господь, а ви кажете: Що ми на Тебе сказали? Ви кажете: Марність служити для Бога! І що за користь, що ми стережемо Його службу, та ходимо в жалобі перед лицем Господа Саваота? А тепер ми вважаємо пишних щасливими, і ті, хто вчиняє безбожне, будують та в приробовують Бога, і втікають...» (Мал. 3:13-15).

Жахливий, між іншим, підхід до життя, який поділяє досить багато людей, що вважають себе «віруючими». От тільки у що вони вірують?

Та до тих, хто «страх перед Господом має, прислухавсь Господь, і почув, і перед обличчям Його була писана пам'ятка книга про тих, хто страх перед Господом має, і хто поважає Імення Його. І будуть Мені вони власністю, каже Господь Саваот, на той день, що вчиню, і змилосерджусь над ними, як змилосерджусь чоловік над синами своїми, що служать йому. І ви знову побачите різне між праведним та нечестивим, між тим, хто Богові служить, та тим, хто не служить Йому» (Мал. 3:16-18).

В описі небесного Єрусалиму з Об'явлення Івана Богослова читаємо: «І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гідоту й неправду, але тільки ті, хто записані у книзі життя Агнця» (Об. 21:27).

Безперечно, це саме та пам'ятка на книгу, про яку повідомляє пророк Малахія.

Михайло Лукін.

ЗА ЧИМ СЛОВОМ?

В окремих християнських конфесіях існує дещо дивний підхід до ролі та значення Слова Божого, адже їх богослов'я витікає з релігійних трактатів окремих основоположників віросповідання, а не безпосередньо з євангельського вчення, основою якого є Біблія. Про це свідчать навіть особливе ставлення вірян до людей, безпосередньо причетних до появи їхнього віровчення. І цим нівелюються ім'я Господа Ісуса Христа та значимість Божого Слова.

Але ж читаємо: «Тож віра від слухання, а слухання через слово Христове» (Рим. 10:14-17). Звісно, для того, щоб повірити в Бога, потрібно почути Добру Звістку від проповідника. Проте потім повинен відбуватися ріст віри. І від того, що людина покладатиме в основу цього процесу, залежатиме його результат. Будувannya віри лише на почутому від когось завжди несе ризики. Бо наскільки певною є віра людини, яка сформована на почутому з уст іншої людини? Не ставлячи під сумнів важливість церковної проповіді, служіння проповідника чи євангеліста, які покликані привести людей до віри в Бога та покаяння у гріхах («А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника?» (Рим. 10:14), усе ж хоч звернути увагу на особливу важливість безпосереднього сприйняття істини від Святого Письма та особистого Богпізнання. Бо інакше віра не матиме надійної основи, досить легко піддається сумніву і є нестабільною.

В Євангелії від Івана описується зустріч Ісуса Христа із жінкою-самаряною, в ході якої вона повірила в Нього як в Господа. Повернувшись до свого міста, вона говорила людям: «Ходіть-но, побачте Того Чоловіка, що сказав мені все, що я вчинила. Чи Він не Христос?». І вони повиходили з міста, і до Нього прийшли» (Ів. 4:29-30). «З того ж міста багато хто із самарян в Нього ввірували через слово жінки, що свідчила: «Він сказав мені все, що я вчинила була!» (Ів. 4:39).

Отже, в Євангелії ця жінка згадується як одна з перших, хто зумів привести когось до віри. Вона спрямувала людей до Господа. «А коли самаряни до Нього прийшли, то благли Його, щоб у них позостався. І Він перебував там два дні. Значно ж більш вони ввірували через слово Його. А до жінки казали вони: «Не за слово твоє ми вже віруємо — самі бо ми чули й пізнали, що справді Спаситель Він світу!» (Ів. 4:40-42).

Отже, після безпосереднього знайомства з Ісусом люди почали заявляти про свій власний досвід пізнання Господа, про те, що це дало їм змогу вірити дещо по-іншому — більше, міцніше, глибше.

У згаданому контексті ми бачимо помітну різницю між вірою, яка прийшла з розповідей про Господа від жінки, яка пізнала Його, та тією, яка була отримана від безпосереднього перебування в Його присутності та здобутих знань.

Якими б обдарованими не були духовні наставники, служителі церкви, не можна їх ідеалізувати. Довіряти варто лише тому, що навчає Святе Письмо. «А брати відіслали негайно вночі Павла й Силу до Верії. І, прибувши вони, пішли в синагогу юдейську. Ці були шляхетніші за солунян і, слова прийнявши з повним запалом, і Писання досліджували день-у-день, чи так воно є?» (Дії 17:10-11).

Ні захоплені проповіді чи теологічні уроки, ні пророцтва чи відкриття, про які ми можемо чути від інших людей, не повинні привертати нашу увагу так, як Святе Письмо, яке завжди є еталоном істини, абсолютним авторитетом. При посередництві Духа Святого Божі істини постають для нас в зовсім іншому світлі, стають доступними та зрозумілими, формують непохитну й глибоку віру.

Важливо мати не сформовані та нав'язані кимось, а власні погляди та переконання відносно питань віри в Господа та Його Особистості. В одному випадку Ісус Христос поставив подібне питання чиновнику: «Тоді знову Пилат увійшов у преторій, і покликав Ісуса, і до Нього сказав: «Чи Ти Цар Юдейський?». Ісус відповів: «Чи від себе самого питаєш ти це, чи то інші тобі говорили про Мене?» (Ів. 18:33-34). Господь спонукував задуматися Пилата над тим, чи в нього є власне уявлення про Нього, чи він не піддався лише впливам та твердженням інших щодо того, Ким Він є і чи заслуговує на покарання.

«Пилат відповів: «Чи ж юдеєнин я? Твій народ та первосвященники мені Тебе видали. Що таке Ти вчинив?» (Ів. 18:35). З його відповіді стає очевидним, що власної думки відносно Господа у нього не було, і це призвело до поступливості перед тираном зловмисників та прийняття несправедливого обвинувального рішення та страти. Тим самим Пилат зайняв місце на історичній лаві підсудних як один із найбільших злочинців. Бо керувався тим, що інші йому говорили про Ісуса, а не власним об'єктивним баченням.

Не меншою мірою потрібно зважати на ризики віри, яка витікає лише з того, що інші нам говорять про Бога, а не з особистого пізнання Його та вникання в Боже Слово. Адже віра в Бога, вибудована лише на чийось твердженнях та переконаннях, не може бути такою ж сильною, як сформована на підставі власного досвіду стосунків з Господом.

І. К.

ПУСТЕЛЯ – МІСЦЕ ПОНИЖЕННЯ

З Єгипту до Ханаану близько чотирьохсот кілометрів. Навіть багатотисячний караван може пройти цю відстань за два-три тижні. Тим часом мандрівка вибраного народу тривала сорок років. Бог, покликавши Свій народ у пустелю, ніби змушував його позбутися впевненості в собі й підкоритися суворому життю; підкоритися неминучому на шляху віри процесові пониження й цілковито довіритися Богові.

Пустеля – це передовсім символ пониження, позбавлення всього. Людина опиняється перед безмежжям неба, безмежжям піску й перед собою. Усе тут зводиться до суттєвих і необхідних елементів – простір, небо, земля, пісок, Господь і сама людина. Вихід у пустелю означає позбавлення найнеобхідніших речей – людину мучать голод і спрага, як фізична, так і духовна. Позбавлення всього, яке породжує голод і спрагу, призводить до того, що між фізичним і духовним голодом та спрагою виникає тісний зв'язок. Завдяки цим труднощам на поверхню виходить те, що дуже глибоко заховане в людині.

Місце народження віри

Пустеля є місцем і часом розриву з прив'язаностями і з власною системою забезпечень. Людина, що мандрує пустелею, не має нічого – її життєва ситуація постійно непевна, у неї немає жодних гарантій, їй не вистачає найнеобхіднішого. Мандрівники в пустелі знають, що там потрібно вдовольнитися лише тим, що дає Бог, а тому усвідомлюють необхідність спиратися винятково на Бога, оскільки Бог хоче бути для мандрівників пустелі всім.

Кочовий народ, який у пустелі дістав від Бога чудесну манну, не може запастися нею. Він має щодня вірити, що вона спаде з неба знову. Має вірити,

що Бог безперервно опікується ним. Отже, пустеля стає місцем народження віри. Віра ж поглиблюється відповідно до щораз більшого пониження. Бог проникає в людину тим більше, чим більше вона понижується, чим більше прагне відповісти на Божий заклик й відкритися для любови, яку пізнає.

Наскільки людина дозволить позбавити себе власного «я» і власної безпеки, настільки Бог зможе зійти в неї і стати для неї єдиною опорою. Що більше поглиблюються взаємні таємничі взаємозв'язки між Богом і людиною, то більшого пониження вимагає від людини Бог. Це пониження настійливо закликає щораз більше дарувати самого себе. Бог сподівається, що той, хто Його любить, захоче перейти через свої суто людські можливості та погодиться на цілковите позбавлення від усього, чим він є і що має, аби ставати Його знаком, місцем живої присутності Бога у світі.

Пустеля – це місце народження й розвитку

динамічної віри, яка змінює життя людини. Бог очікує, що в пустелі людина літепла, людина малої віри пристрасно повірить і віддасться Богові. Завдяки тому, що в пустелі відбулося повне пониження народу, сталося укладення союзу, шлюбу між Ізраїлем і Богом, коли Бог приніс Себе в дар народові, а народ присягнув Йому бути вірним.

Пустеля – пізнання Божої любови

Пониження, якого зазнає людина в пустелі, і пізнання правди про себе дозволяє їй одночасно пізнати правду про Бога. Який є любов'ю, пережити Його особливу присутність і Його силу, а понад усе дозволяє пізнати Його милосердя. На гріхи й неміч людини Бог відповідає любов'ю і батьківським піклуванням. На бунт і гріх народу Він відповідає чудом манны і такої потрібної в цей момент води. Незважаючи на все людське зло, яке виявилось в пустелі, Бог особливо явно був присутній там. Він

провадив вибраний народ. Він був видимий і водночас прихований у хмарі та вогні. Хмара, вказуючи на присутність Бога, одночасно Його закривала. Вона була для ізраїльтян світлом і п'ятюмою, символізувала близькість і недоступність Бога.

Бог вивів у пустелю неорганізований натовп, але ті, хто пройшов її, були вже народом, пов'язаним з Богом Завітом, – це були інші люди. Мета пустелі – сформувати людину, зміцнити її віру, усунути всяку пересічність, виховати справжніх учнів Христа. Коли вибраний народ увійшов в обіцяну землю, то був нечисельним, але збагаченим досвідом пустелі. У бурі й блискавицях він пізнав Бога, а водночас власну слабкість і глибину власного падіння. Пізнав дуже виразно власне безсилля і завдяки цьому так гостро відчув милосердя Боже.

У пустелі ти пізнаєш Бога, Який тебе ніколи не полишає. Це правда, що там Бог прихований, але насправді саме там Він найближче до тебе. Ніколи Він не є так близько, як тоді. Чекає лише на твою віру, чекає, аби ти простягнув до Нього свої руки.

У власній слабкості вибраний народ відкрив справжню таїну Бога. Коли ти пізнаєш свою неміч, Бог закликає тебе кинути в обійми Його милосердя. Пустеля існує для того, щоб ти звернувся до Того, хто є милосердя.

Досвід пустелі допоможе відчути потребу в Бозі й пізнати свою повну залежність від Нього. Коли ти переживаєш вкрай важкий час розчарування, спокус і п'ятми, легше усвідомити власну безпорадність і неміч. Коли ти пізнаєш правду про себе й проситимеш у Бога прощення, то тоді, як блудний син, побачиш безмежну ласку Отця й величезну Його радість з нагоди твого повернення. Ти зможеш подивитися в Його очі, сповнені любови. Просяючи тобі, Бог одночасно й будуватиме в тобі смирення.

Пустеля – це не батьківщина, а тільки шлях, дорога до пізнання милосердної любови Бога. Усі, хто шукає Бога, повинні пройти її, тому що досвід пустелі тісно пов'язаний з поглибленням нашої віри в Його милосердя. Це час формування, бо тільки труднощі й опір виховують людину.

УПЕРШЕ НА ЗАХОДІ УКРАЇНИ ВІДБУЛИСЯ МОДУЛЬНІ КУРСИ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ КАПЕЛАНІВ УЦХВЄ

«ЗСУ має 700 вакантних місць на посаду капелана. Зайнято тільки 140. Зважаючи на реалії, Церква має бути готовою гідно прийняти виклик і працювати не лише з військовими, а й з їхніми сім'ями, вдовами, та усіма, хто пережив це лихоліття», — говорить Анатолій Кушнірчук, штатний капелан ЗСУ.

«Бути поруч!» — гасло капеланів, яке 7-9 вересня об'єднало близько 150 осіб із 15 областей України, а також із Великобританії та США.

Захід проходив на базі церкви «Нове Життя» у м. Бориславі на Львівщині. Команда організаторів подбала не лише про комфорт учасників, а й про максимально практичне наповнення програми. Домедична допомога в тактичних умовах, повідомлення скорботної звістки, проведення чину похорону та ряд інших необхідних знань і навичок змогли опанувати учасники курсів. Присутні почули багато порад з пережитого з вуст штатних капеланів і досвідчених волонтерів, які працюють з людьми, що отримали травматичний досвід.

Відкриваючи курси, заступник старшого пресвітера Львівського обласного об'єднання УЦХВЄ Віктор Семенюк закликав присутніх із любов'ю служити людям. Директор Департаменту соціального служіння УЦХВЄ В'ячеслав Когут наголосив на важливості досліджувати Писання, особливо під час служіння людям з обмеженим доступом. Капелани мають не просто служити, а вкладати себе у це служіння. Очільник Департаменту пояснив

нюанси щодо однострою капеланів від УЦХВЄ, розповів про напрямки служіння військових капеланів.

Анатолій Кушнірчук, штатний капелан Збройних Сил України, розповів, що у ЗСУ служать капеланами окремі пастори, дякони, інші служителі церкви. З 700 вакантних посад зайнято тільки трохи більше 140. А потреба зростає. Адаже з кожним днем стає більше вдів і сиріт, батьків, які втратили дітей, людей, які мають різного роду травми. І лише Церква при Божій допомозі зможе полегшити таким людям процес переживання горя.

Під час завершення модульних курсів учасникам послужив словом старший пресвітер Львівського обласного об'єднання Володимир Якимів. Він нагадав, що служити — означає бути відповідальним перед Богом за щось або за когось.

Після написання невеликих курсових 96 студентів отримали сертифікати про закінчення курсів та посвідчення військових капеланів, цінні подарунки на згадку.

Модульні курси у Бориславі провів соціальний відділ Львівського обласного об'єднання УЦХВЄ (очільник Михайло Дрен) у співпраці з Департаментом соціального служіння УЦХВЄ (директор В'ячеслав Когут) та ГО «Небайдужі Серця».

Анатолій Отрезов, Оксана Сухарина.

ВИЙШЛА ДРУКОМ НОВА ВЕРСІЯ ЗБІРНИКА ПОХОВАЛЬНИХ ПІСЕНЬ «В РІДНИЙ КРАЙ»

Про його створення розповів Олексій Клець, диригент «Церкви Христа Спасителя», директор школи диригентів Волинського об'єднання Української Церкви Християн Віри Євангельської.

«Коли я тільки починав працювати у церкві, а це були 2000-ні, то мав набагато більше часу, ніж тепер, тому як хорист часто ходив на похорони. Під час траурних служінь люди співали пісень із пам'яті. Оскільки не всі досконало знали текст, бувало, що слова змінювали, спів збивався і навіть зупинявся», — згадує Олексій.

За його словами, текстів поховальних пісень у друкованих псалмоспівах було мало, через що люди часто дописували їх на форзацах або обкладинках цих книжок, а інколи й робили свої рукописні співавички. «Можливо, саме тому з'явилося бажання розмістити всі відомі нам тексти в одному збірнику», — каже служитель.

Значну частину матеріалу Олексій запам'ятав у дитячих роках, коли бував на зібраннях у селі Будки Маневицького району, а інші почув уже в Луцьку.

У 2014 році було видано збірку, яка налічувала 70 пісень. Вона мала попит, тож через рік збірник для траурних служінь було видруковано більшим тиражем, який знову швидко розійшовся по церквах. Отож виникла потреба в третьому випуску.

«Ми відредагували тексти, переклали іншомовну частину українською, доповнили пісенний матеріал. Аби полегшити ознайомлення з мелодією, розмістили QR-коди, перейшовши за якими можна прослухати обрану композицію на каналі YouTube. Над озвученням працювали хористи нашої церкви на чолі з диригентом Ігорем Пархотюком. У підсумку кількість поховальних псалмів, що увійшли до останньої версії збірника, зросла до сотні», — зазначає Олексій Клець.

За детальнішою інформацією щодо збірника можна звертатися за номером +38(099) 622 36 27.

Розмовляв Ростислав Мартинюк.

№ 9 (228) Виходить щомісяця
ВЕРЕСЕНЬ 2023 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.